

BİRİ BİZİ GÖZETLİYOR!

“Değerli milletvekilleri, tabii, bu madde, özellikle ticaret erbabının, defter tutan ticaret erbabının defter ve kayıtlarının tutulması, bunların muhasebelerinin tutulması, belli bilgi ve faaliyetlerinin Maliye Bakanlığı’nca belirlenecek esaslar dahilinde bazı özel şirketlere devrini öngörüyor.

(AK Parti sıralarından gürültüler)

Şimdi, değerli milletvekilleri, tabii, devletin kamu alanı içine giren birtakım faaliyetlerin böyle özel şirketlere devredilmesi kanaatimce yerinde değil. Burada önemli - uygulamada da görülecektir- çok önemli bir vergi mahremiyetinin ihlali söz konusu olabilir. Yani, çünkü ticaret bir rekabet esasına dayanıyor. Rekabette de rakip firmaların bilgi ve belgelerini siz karşı rakip firmaya verme olanağını sağlarsanız, onların ticari sırlarını onlara vermiş olursunuz ve ticari sır kavramının saklanması çok ciddi sıkıntılar belirir. Onun için...

(AK Parti sıralarından gürültüler)

Sayın Başkan, istersen arkadaşlar gitsinler, dışarıda istirahat etsinler, biz burada kendi kendimize konuşalım, ondan sonra oylamaya gelsinler.

(...)

Şimdi, değerli milletvekilleri, ne dersenez deyin, burada bu kanunlar ciddi müzakere edilmiyor. Bu maddenin burada kalması çok tehlikelidir, çıkarılmasını talep ediyorum.

Saygılar sunarım.”

Yer: Türkiye Büyük Millet Meclisi Genel Kurul Salonu

Tarih: 4 Haziran 2008

Konu: 5766 sayılı “Amme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanunda ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun” tasarısının 17’nci maddesi

Yukarıdaki konuşmayı yapan, Tunceli bağımsız milletvekili Kamer Genç. Üzerine konuştuğu 17’nci madde ise, iktidarın Vergi Usul Kanunu’nun “Elektronik ortamdaki kayıtlar ve elektronik cihazla belge düzenleme” başlığı altındaki mükerrer 242’nci madde, (2) numaralı fıkranın son paragrafında bir değişiklik öngören teklifi. Sayın Genç, hükmün görüşülmekte olan tasarıdan çıkartılması için bir önerge vermiş. Önergenin akıbeti, TBMM Genel Kurul Tutanağında aynen şu şekilde yer alıyor[1]:

“BAŞKAN – *Komisyon katılıyor mu?*

Plan ve Bütçe Komisyonu Başkanı **SAİT AÇBA** (Afyonkarahisar)- ***Katılmıyoruz.***

BAŞKAN – *Hükûmet katılıyor mu?*

Millî Savunma Bakanı **MEHMET VECDİ GÖNÜL** (İzmir)- ***Katılmıyoruz efendim.***

BAŞKAN- *Önergeyi kabul edenler... Kabul etmeyenler... Önerge kabul edilmemiştir. 17’nci maddeyi oylarınıza sunuyorum. Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Kabul edilmiştir.”*

Kabul edilen hüküm ile Maliye Bakanlığı, defter ve belgelerde yer alması gereken tüm bilgileri internet de dahil olmak üzere, her türlü elektronik ortam aracılığıyla Bakanlığa veya O’nun gözetim ve denetimine tabi özel bir şirkete aktarmaları konusunda Türkiye’deki kişileri mecbur etmeye tam yetkili kılınıyordu. Rahmetli Kamer Genç’in “çok tehlikeli” gördüğü için hakkında değişiklik önergesi verdiği yasal düzenleme bu idi.

DSP milletvekili Harun Öztürk ise önerge vermemekle birlikte

maddenin sakıncalarına değinmişti. Konuşmasında, yasa dışı dinlemenin bütün özgürlükleri nasıl tehdit ettiği bir ortamdayken, mükelleflere ait mali bilgilerin özel hukuk tüzel kişilerine aktarılabilmesi konusunda Maliye Bakanlığı'na yetki verilmesinin kabulü mümkün olamayan bir husus olarak nitelemekle yetinmiştir. Harun Öztürk, konuşmasında sadece özel hukuka tabi kişilere değinmiştir. Anlaşılan o ki, Devletin kişilerin muhasebe defterlerine, bir anlamda el koyup işletmelerde dönen olaylara burnunu sokması, bir dönem maliye müfettişliği de yapmış bu milletvekilince kabul edilebilir bir uygulamadır.

Sadece Harun Öztürk değil, o sırada CHP Grup Başkanvekili de esasen eski bir maliyeci olan Kemal Kılıçdaroğlu'dur. Eski maliye müfettişi M. Akif Hamzaçebi ise Plan ve Bütçe Komisyonunda CHP grup sözcüsüdür. Yani yasanın enine boyuna tartışıldığı komisyonun esaslı bir üyesi ve Genel Kurulda da partisi adına tasarının tümü hakkında konuşan kişi... Tutanakta, bunların konu hakkında ettiği tek kelam dahi mevcut değildir. Genel kurul görüşmelerinin tamamına bakıldığında, Kamer Genç ile Harun Öztürk'ün yukarıya alınan girişim ve tespitlerinin haricinde; AKP milletvekili Mustafa Elitaş'ın, **"213 sayılı Kanun, Vergi Usul Kanunu'ndaki yapılan düzenlemeler, elektronik fatura ve çeşitli elektronik belgelerle ilgili yapılan düzenlemeler burada değerlendiriliyor,"** şeklindeki oldukça genel bir ifade ile konuyu geçiştirdiği görülüyor. Bu önemli konu hakkında başkaca bir soru, yorum ve uyarı yahut müdahale söz konusu olmamış.

Bağımsız milletvekili Kamer Genç tarafından tehlikeli bulunan, Meclisteki diğerlerinin ise pek tehlikeli bulmadığını anladığımız söz konusu yasa hükmünün ne amaçla kaleme alındığına baktığımızda ise, Kanuna ait genel gerekçede bu hükme ait herhangi bir belirlemenin yer almadığını görüyoruz. Zira kanun tasarısının ilk halinde böyle bir madde yokmuş. Sonradan eklenmiş. Buradan, genel gerekçenin yasanın son durumuna itibarla güncellenmesi gereğinin göz ardı edildiği de

anlaşıyor.

Sonradan ekleme olayı şöyle gerçekleşmiş:

Plan ve Bütçe Komisyonu, mesele daha detaylı görüşülsün diye tasarıyı alt komisyona sevk etmiş. Hüküm, tasarıya Maliye Bakanlığı, Sanayi ve Ticaret Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Adalet Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı ve ilgili kamu kurum ve kuruluşlarından temsilcilerin katıldığı alt komisyonda eklenmiş. Plan ve Bütçe Komisyonu ise bu eklemeyi aynen kabul edip Tasarıyı TBMM Başkanına sunmuş.

Yani Kamer Genç tarafından tehlikeli bulunan yasa hükmünün, başta Maliye olmak üzere yukarıda sayılan bakanlıklar ile “ilgili kamu kurum ve kuruluşları” olarak adlandırılan birimlerin 27/2/2008, 11/3/2008, 19/3/2008 ve 20/3/2008 tarihlerindeki katılımlarıyla gerçekleştirilen toplantıların bir ürünü olduğu anlaşıyor. Peki bakanlıklar ile hangileri olduğunu bilemediğimiz “kurum ve kuruluşlar”dan müteşekkil, Alt Komisyon, bu hükmü kaleme alırken bir gerekçe göstermiş mi? Bu konu hakkında Plan ve Bütçe Komisyonu Raporunda yer alan bilgi şundan ibaret:[\[2\]](#)

“Alt Komisyon tarafından Tasarının;

(...)Başlangıç aşamasında elektronik fatura, ilerleyen aşamalarda ise elektronik belge alt yapısının bütün unsurları ile hayata geçirilmesi ve güven ortamının sağlanabilmesi için gerekli olan merkezi kuruluşun, Maliye Bakanlığının gözetim ve denetimi altında oluşturulması ve faaliyete geçirilmesi amacıyla 213 sayılı Vergi Usul Kanununun mükerrer 242 nci maddesinin (2) numaralı fıkrasının son paragrafında yapılan değişikliğin çerçeve 17 nci madde[\[3\]](#) olarak metne eklenmesi ve müteakip madde numaralarının teselsül ettirilmesi suretiyle, (...)

Kabul edilmiştir.”

Plan ve Bütçe Komisyonuna göre 17’nci madde hükmü elektronik

belge altyapısının oluşturulmasına yarayacakmış. Söz konusu altyapının tüm unsurları ile hayata geçirilmesi içinmiş bu yasa değişikliği. Olayın bu boyutu hükmünde, **“Maliye Bakanlığı; elektronik defter, belge ve kayıtların oluşturulması, kaydedilmesi, iletilmesi, muhafaza ve ibrazı ile defter ve belgelerin elektronik ortamda tutulması ve düzenlenmesi uygulamasına ilişkin usul ve esasları belirlemeye (...) yetkilidir.”** sözleriyle ifade ediliyor. Bu kısımda zaten bir sorun yok. Sayın Kamer Genç’in de ifade ettiği gibi, sorun esasen hükmün izleyen şu kısmında:

“Maliye Bakanlığı; (...) elektronik ortamda tutulmasına ve düzenlenmesine izin verilen defter ve belgelerde yer alması gereken bilgileri internet de dahil olmak üzere her türlü elektronik bilgi iletişim araç ve ortamında Maliye Bakanlığına veya Maliye Bakanlığının gözetim ve denetimine tabi olup, kuruluşu, faaliyetleri, çalışma ve denetim esasları Bakanlar Kurulunca çıkarılacak bir yönetmelikle belirlenecek olan özel hukuk tüzel kişiliğini haiz bir şirkete aktarma zorunluluğu getirmeye, bilgi aktarımında uyulacak format ve standartlar ile uygulamaya ilişkin usul ve esasları tespit etmeye, bu Kanun kapsamına giren işlemlerde elektronik imza kullanım usul ve esaslarını düzenlemeye ve denetlemeye yetkilidir. Bu Kanunun vergi mahremiyetine ilişkin hükümleri, bu kapsamda kurulan şirketin ortak, yönetici ve çalışanları hakkında da uygulanır.”

Plan ve Bütçe Komisyonuna göre, hükmün bu kısmı sayesinde ise **“güven ortamı”** sağlanacakmış. Raporunda öyle diyor Komisyon! Türk toplumunca daha evvel yakalanamadığını anladığımız bu güven ortamına, merkezi bir kuruluşun Maliye Bakanlığı’nın gözetim ve denetimi altında oluşturulması ve faaliyete geçirilmesi üzerine erişilecekmiş. Raporda **“Maliye Bakanlığı’nın gözetim ve denetimi altında”** diye cilalanan merkezi kuruluşu da gözünüzde fazla büyütmeyin. Bahsedilen, sıradan bir şirketten başka bir şey değil zira. Sayın Genç, güven ortamı ile alakasını ya da hikmetini pek anlamamış

olmalı ki, bu hükmün kanun tasarısından tümüyle çıkarılması için önerge vermiş.

Gelin, durumu bir de biz değerlendirelim.

İncelemeler esnasında mükelleflerce bilgi, belge ve defter verme; hatta bazı kuruluşların mali idareye devamlı bilgi aktarma mecburiyeti konusunda Vergi Usul Kanunu'nda zaten düzenleme mevcuttur. Ancak bu düzenlemeler istisnai olmaları sebebiyle geniş kitlelere uygulanabilecek özellikte değildir. Daha evvel kimsenin gündeme getirmediği bu yeni hüküm ise, idareye belli bir mükelleften ziyade bir grubu topluca ve hatta tüm mükellefleri kavrama olanağını vermektedir. Yani toptancıdır. Hüküm sayesinde, Türkiye'deki işletmelerin muhasebe defterleri Bakanlık veya onun işaret ettiği özel bir şirketin gözü önünde tutulacaktır. Kim kime veya kim kimden; kaçaya ya da kaçtan; hangi miktarda, ne satıp ne aldı; kimin, kime ne kadar borcu var; kişiler arasındaki işlemler ne zaman ve ne maksatla yapıldı... İşte Meclisten geçirilen yasa hükmüne göre artık tüm bu bilgilerin Devletin himayesinde kayda geçirilmesi söz konusudur. Bakanlığa yetki 2008 yılında verilmesine rağmen, uzun bir süre kullanılmamıştır. Ta ki 2017 yılında 486 Sıra No.lu VUK Genel Tebliği ile "Defter Beyan Sistemi" uygulamaya konulana kadar. Buna göre; avukat, hekim, mimar, mühendis, müşavir, ressam, yazar, bestekar gibi serbest meslek erbabı ile ikinci sınıf tüccar grubundaki tacirler ve bir kısım çiftçinin muhasebe kayıtları, muhafaza yükümlülüğü Gelir İdaresi Başkanlığı'na ait olan elektronik ortamlar üzerinde yapılacaktır. Bu ortamların dışına yapılacak kayıtlar ise hukuki geçerliğe sahip olmayacaktır. Yani sayılan iş grupları açısından, Maliyenin gözü önünde defter tutmak mecburi hale gelmiş vaziyettedir.

Bilanço esasına göre defter tutanlar ile işletme hesabı esasına göre defter tutan kurumlar vergisi mükellefleri ve ilaveten de küçük bir kısım gelir vergisi mükellefinin

şimdilik bu sistemin dışında bırakılmasını, “ilanihaye dışarıda kalacaklar” şeklinde yorumlamamak gerekir. Bir anlamda pilot uygulamayı teşkil eden Defter Beyan Sistemi’ne kamuoyu alışkanlığının kâfi düzeyde yaratılması üzerine, tüm mükelleflerin hızlı bir biçimde kapsama dahil edilecekleri açıktır.

Maksat?..

TBMM tarafından Maliye Bakanlığı’na 2008 yılında verilen yetkinin amacının ne olduğu konusunda elimizde sadece iki veri bulunmakta. İlki, hüküm sayesinde güven ortamının sağlanacağı yönündeki Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu Raporu’nda yer alan argüman; ikincisi de “Defter Beyan Sistemi”ni uygulamaya koyan 486 Sıra No.lu VUK Genel Tebliğinin 2’nci maddesi. Bu maddeye göre **“Defter-Beyan Sistemi ile vergisel ve ticari işlemlerin elektronik ortamda kayıt altına alınması, kayıtlardan hareketle defter ve beyannamelerin elektronik olarak oluşturulması ve muhafaza edilmesi, bu sayede yükümlülüklerle ilişkin bürokratik işlemlerin ve uyum maliyetlerinin azaltılması, kayıt dışı ekonomi ile etkin bir şekilde mücadele edilmesi ve vergiye gönüllü uyum seviyelerinin artırılması”** hedeflenmiş. Meclis tarafından ifade edilen güven ortamının ne anlama geldiğini Bakanlık da çözememiş olmalı ki, bu açığı “kayıt dışı ekonomi ile mücadele ve vergiye gönüllü uyum seviyesinin artırılması” diye iki yeni amaçla kapatmaya çalışmış. Mecburi tutulan defter beyan sistemi sayesinde mükelleflerin vergiye gönüllü uyum göstereceği yönündeki oksimoron bir yana, her türlü icraata kolayca monte edilebilir özellikteki “kayıt dışı ekonomi ile mücadele” tekerlemesini kullanma hakkını Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu’nun Bakanlığa bırakmış olduğu yanılgısına düşmemek gerekir. Zira sadece kayıtlı mükellefleri kavrayan özellikteki Defter Beyan Sistemi sayesinde kayıt dışı ekonominin ortadan kaldırılamayacağı açıktır. Bilemiyoruz, Komisyonun vurgu yapmama sebebi belki de bu gerçekliktir.

Kanun ve genel tebliğden elde ettiğimiz veriler, yazı konumuzu

oluşturan düzenlemedeki asıl maksadı çözmemize yardım etmekten oldukça uzak görünüyor. Belki böyle bir durumda yapılacak en makul iş, söz konusu yasa hükmü kullanılarak yapılan ve bundan sonra yapılması muhtemel olanlara, Anayasal çerçevede bir anlam kazandırmaya çalışmaktır. Anayasa Mahkemesi kararlarının uygulanmadığı bir ortamda Meclisin çıkardığı yasaları Anayasa çerçevesinde irdelemenin beyhude olduğunu düşünenleriniz olabilir. Evet, bu durum her ne kadar ortada ise de, sırf tarihe not düşmek adına biz bunu gene yapalım.

Meclisin Vergi Usul Kanunu'nun mükerrer 242'nci maddesi aracılığıyla yaptığı düzenlemenin, bilgisayar teknolojisinin hayatımıza kazandırdığı **"pratiklik"** bir manivela olarak kullanılarak yapıldığı anlaşıyor. Bir başka deyişle, Devletin vatandaşlar üzerinde egemenlik kurması, sanki elektronik bilgi teknolojilerinde gelinen noktanın normal bir sonucuymuş gibi sunuluyor. Oysa durum hiç de öyle değil. Bazı e-devlet uygulamaları da dahil olmak üzere, bu yapılanların esasen teknolojik gelişmelerle bize göre hiçbir ilişkisi yok. Bu tip düzenlemeler, eğer istenilseydi, eskiden de yapılabilirdi. Mesela Defter Beyan Sistemi o dönemlerde akıl edilmiş olsaydı, uygulaması herhalde şöyle olurdu: Bakanlık binasının giriş katına veya vergi dairelerine önce koca bir muhasebe defteri yerleştirilir. Sonra da mükelleflerden belli aralıklarla uğrayıp ne iş tuttuklarını bu defterin ilgili sayfalarına kaydetmeleri istenirdi. Tıpkı şüpheliler ile suçluların belirlenmiş zamanlarda karakola uğrayıp polise imza veya mevcudiyetleri hakkında malumat vermeleri gibi. O dönemlerde böyle düzenlemelerin yapılmamış olması, yine bize göre, Anayasadaki **"özel hayatın gizliliği"** kuralına bugünkünden daha fazla hassasiyet gösterilmesinden kaynaklanıyor olmalı.

Zira Bakanlığa böyle bir yetki verilmesindeki amaç, iddia edildiği gibi, ne güven ortamının sağlanması, ne kayıt dışılıkla mücadele ve ne de ülkedeki defter belge sisteminin

sağlıklı hale getirilmesidir. Buradaki asıl hedefin, vergi mükellefiyeti üzerinden bir istihbarat kanalı oluşturulmasından ibaret olduğu anlaşılmaktadır. Tasarının kanunlaşması aşamasında iki milletvekili mükelleflere ait bilgilerin özel bir şirkete aktarılmasının sakıncalarından bahsetmiştir. Bu doğrudur. Çünkü özel hukuka tabi kişiler kendi aralarındaki münasebetlerde eşittir. Birinin diğerine, iradesi dışında, sırf kanun öyle diyor diye bilgilerini aktarması gerektiği düşünülemez. Hükümde öngörüldüğü şekliyle Maliye Bakanlığı garantörlüğünün de bu ilişkide herhangi bir önemi yoktur. Bakanlığın işaret ettiği bir şirkete muhasebe kayıtlarının depo edilmesi iş aleminin Bakanlığın emir, talimat ve himayesi altına sokulması manasına gelir. Sayın Genç konuşmasında, şirketlere ait işlem bilgilerinin muhasebe defterleri aracılığıyla Bakanlığın işaret edeceği bir şirkete aktarmanın yanlışlığından bahsetmekle yetinmiştir. Konuşmada süre kısıtı olduğundan, diğer boyutlara değinmeye fırsat bulamadı diye düşünüyoruz. Ya da, Genel Kurul tutanağına da yansıdığı gibi, sözlerine AKP sıralarından gürültü çıkarılarak müdahale edildiği için aklından geçenlerin tamamını ifade etme fırsatını yakalayamamış da olabilir. Zira buradaki sakıncalı yegâne husus, mükelleflere ait muhasebe kayıtlarının Bakanlığın yetkilendirdiği bir şirkete aktarılmasından ibaret değildir. Getirilen hüküm, defterlerin aynı zamanda Maliye Bakanlığı'na aktarılmasına da müsaade etmektedir. Hükümün bu kısmı, yani muhasebe kayıtlarının devlete aktarılması da aslında bir o kadar yanlıştır.

“Devlet” denildiğinde karşımıza, belirli sınırlar içinde egemenliğe sahip olan bir “örgütler ağı” çıkar. Söz konusu egemenlik gücü devleti vatandaş karşısında daha avantajlı hale getirir. Bir devletin sahip olduğu sınırsız imkanlara dayanarak kişisel verilere erişim sağlayıp vatandaşının özel hayatına müdahale etmesi, kişiyi çaresiz ve savunmasız durumda bırakır. Bu bariz bir “silahların eşitsizliği”, yani güçlerde dengesizlik halidir. Bu durumda denge, tıpkı Anayasamızın 20'nci maddesinde yapıldığı gibi, özel hayatın korunmasına

dair ilkelerle sağlanır. Bugüne kadar “özel hayat” kavramı ile alakalı çok sayıda yaklaşım veya fikir geliştirilmiştir. Fiziki mekân olarak bakıldığında, kişinin konutu özel hayatının merkezidir. Kişinin iş yeri de konut kavramı içinde değerlendirilmektedir. Dolayısıyla ortada suç işlendiği yönünde bir tespit yokken bu mekanlarda gerçekleştirilen eylemlerin, buralarda saklanan belgelerin Devlet tarafından devamlı surette izlemeye alınması özel hayatın ihlali manasına gelir. Aksi yönde yapılan uygulamaların ise iyi niyetli olamayacağı açıktır. Devletin kötü niyetli olması, her şeyden evvel, kavramsal açıdan mümkün değildir. Zira devlet, soyut bir olgudur. Buna karşılık niyet, sadece insana özgüdür.

Vergi Usul Kanunu’nun mükerrer 242’nci maddesindeki yetkiye dayanılarak Maliye Bakanlığı tarafından uygulamaya konulan Defter Beyan Sistemini işte bu gerekçeyle Anayasaya aykırı buluyoruz. İdarenin bu tip konularda yetki kullanabileceği yönündeki bir anlayış normalleştirildiği takdirde bugün mali alanda yaşanan deneyimin, ileride hayatın diğer alanlarına, hatta aile mahremiyetine kadar sirayet ettirileceğini öngörmek sanıyoruz ki yanlış olmaz. Rahmetli Kamer Genç’in anlatmaya çalıştığı tehlike işte tam da buna benzer bir şey olsa gerek.

Odaların Sessizliği?..

Defter Beyan Sistemi, yukarıda da değindiğimiz gibi, ağırlıklıla toplumun doktor, avukat, mühendis, müşavir gibi yetişmiş kesimlerini yakından ilgilendirmektedir. Bunlar mesleki teşekküllere, yani odalara bağlı olarak faaliyet gösterirler. Hekim, tabip, mimar, mühendis, mali müşavir odaları ve barolar ile bunların bağlı bulundukları üst yapılar olan Türkiye Barolar Birliği, Türkiye Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler ve Yeminli Mali Müşavirler Odaları Birliği, Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği ve Türk Tabipleri Birliği, hatta ve hatta TOBB gibi anayasal kuruluşların yazımıza konu düzenleme hakkında Mecliste oluşturulan alt komisyonun toplantılarına katılıp katılmadıklarını bilmiyoruz. Süreçte bu düzenlemeye itirazda bulunup bulunmadıkları hakkında da bir veriye sahip

değiliz. Umarız bulunmuşlardır. Zira aksi, topluma katkıları büyük olan bu kesimlerce de himayenin kabul gördüğü manasına gelirdi.

[1]

<https://mevzuat.tbmm.gov.tr/Kanun/KanunDetay?YasamaKanunId=f72877be-310b-037b-e050-007f01005610&kanunNumarasi=5766#step-5>
(12.11.2024)

[2]

<https://mevzuat.tbmm.gov.tr/Kanun/KanunDetay?YasamaKanunId=f72877be-310b-037b-e050-007f01005610&kanunNumarasi=5766#step-4>

[3] **MADDE 17-** 4/1/1961 tarihli ve 213 sayılı Vergi Usul Kanununun mükerrer 242'nci maddesinin (2) numaralı fıkrasının son paragrafı aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“Maliye Bakanlığı; elektronik defter, belge ve kayıtların oluşturulması, kaydedilmesi, iletilmesi, muhafaza ve ibrazı ile defter ve belgelerin elektronik ortamda tutulması ve düzenlenmesi uygulamasına ilişkin usul ve esasları belirlemeye, elektronik ortamda tutulmasına ve düzenlenmesine izin verilen defter ve belgelerde yer alması gereken bilgileri internet de dahil olmak üzere her türlü elektronik bilgi iletişim araç ve ortamında Maliye Bakanlığına veya Maliye Bakanlığının gözetim ve denetimine tabi olup, kuruluşu, faaliyetleri, çalışma ve denetim esasları Bakanlar Kurulunca çıkarılacak bir yönetmelikle belirlenecek olan özel hukuk tüzel kişiliğini haiz bir şirkete aktarma zorunluluğu getirmeye, bilgi aktarımında uyulacak format ve standartlar ile uygulamaya ilişkin usul ve esasları tespit etmeye, bu Kanun kapsamına giren işlemlerde elektronik imza kullanım usul ve esaslarını düzenlemeye ve denetlemeye yetkilidir. Bu Kanunun vergi mahremiyetine ilişkin hükümleri, bu kapsamda kurulan şirketin ortak, yönetici ve çalışanları hakkında da uygulanır.”